

Дайте мені коня мого,  
Дайте вороного;  
Пустіть мене, пустіть мене  
В поле на дорогу.  
Я уздою золотою  
Коня зануздаю;  
Вітром буйним пронесуся  
До рідного краю.  
Кінь козачий — не ледачий —  
Полетить до стану.  
Між хатами, курінями,  
Як вкопаний, стане.  
Та й скочу я з вороного,  
Землю поцілую,  
З горілкою до губ моїх  
Чарку притулю я.

Тихо, тихо... Нема коня,  
Нема вороного, —  
Не пускають козаченька  
В поле на дорогу.  
Понесеться пан кошовий  
Без мене на січу;  
Зійде сонце в чистім полі —  
Я його не стрічу.  
Буде буйно шабля гостра  
Ляха, турка бити,  
Будуть з гиком запорожці  
По морю летіти...  
Ой коли б хто подав мені  
Коня вороного,  
Ой коли б хто пустив мене  
В поле на дорогу!..

---